

TỰ HẠ MÌNH

 [Anh Neville giới thiệu Anh Branham—Bt.] Ô, thưa Anh, anh phải thừa nhận đây là một cú sốc. Như thế thì tôi thật sự muốn thông báo, “Hãy để điều đó được xem xét ở đây: suy nghĩ điều gì giống như thế về tôi.” [Anh Branham và hội chúng cười.]

² Tôi thật vui mừng mỗi lần được ở đây. Chuyển đi của chúng tôi sắp kết thúc lúc này, về việc chúng tôi ở lại với anh em. Bởi vì, chúng tôi có buổi nhóm khác sắp đến trên Chicago, và tôi phải đem gia—gia đình trở lại Arizona ngay. Và họ chưa bao giờ có kỳ nghỉ hè của mình, và tôi cho rằng phải đem họ đi đến nơi nào đó, trong vài ngày. Và rồi tôi sẽ có thể vắng mặt một, một ngày, một trong những ngày Chúa nhật, và sau đó tuần tiếp theo tôi bắt đầu ở Chicago. Rồi tôi phải trở về ngay, vào ngày thứ Hai, và đem họ đến Arizona.

³ Và bây giờ tôi thật không thích đến trong một buổi sáng Chúa nhật, làm mất thì giờ nơi mà mọi người được làm tươi mới lại. Tối Chúa nhật, anh chị em luôn luôn mệt mỏi và kiệt sức, vào tối Chúa nhật; và rồi giao buổi nhóm tối Chúa nhật lại cho mục sư của chúng ta, điều đó—điều đó hầu như tệ hại. Nhưng tôi không thích làm thế, và tuy nhiên vào tối Chúa nhật tôi sẽ, tối Chúa nhật, có một buổi nhóm tối Chúa nhật, thì tôi giữ dân sự lại rất trẻ. Nhiều người trong số họ đến đây từ con đường xuống miền nam và—và con đường miền bắc, và họ phải, ồ, đôi khi họ lái xe cả ngày đêm, chỉ để đến đây nhóm lại một buổi, rồi trở về. Và đó là lý do tôi cố gắng làm điều đó vào sáng Chúa nhật, khi tôi đến, cho họ cơ hội để trở về.

⁴ Những người hành hương trung tín, đầy đức tin, tôi thật biết ơn họ sâu sắc! Họ lái xe qua mưa phùn, mưa tuyết, và mọi thứ khác, để đến đây, khắp cả nước, hàng trăm dặm, chỉ vì một buổi nhóm ngắn ngủi. Cho nên điều đó làm cho tôi cảm thấy biết ơn với Chúa, và với những người này, vì sự ủng hộ lớn—vì sự ủng hộ lớn của họ, trong những gì tôi đang cố gắng nói, với dân sự, là Lễ thật.

⁵ Bây giờ, tôi tin đây là Lẽ thật, tôi...với cả tấm lòng của tôi. Nếu có điều gì khác, mà tôi nghĩ là tốt hơn, chắc chắn tôi—tôi sẽ hành động trước tiên...Tôi sẽ không yêu cầu người nào đi đâu mà tôi không đi trước, để tìm ra điều đó đúng hay không. Tôi sẽ không mời ai làm—làm bước đầu tiên, trong Chúa, mà tôi đã không làm rồi và biết rằng đó là Lẽ thật. Trước hết, nó phải là Lời của Chúa, sau đó tôi phải bước đến xem thử nó đúng không. Và rồi nếu nó đúng, thì tôi có thể nói, “Cứ tiếp tục cách *này*.” Đây, đó là phương cách.

⁶ Và, bây giờ, tôi nghĩ bất cứ nhà truyền đạo nào cũng nên làm điều đó, nên hành động trước, chính người đó. Người ấy được cho là người lãnh đạo, một người lãnh đạo của dân sự, không nói điều gì mà người ấy không muốn đặt tay vào, chính người ấy. Chúng ta nên hành động và là những người lãnh đạo của dân sự.

⁷ Sáng nay, tôi có một kinh nghiệm đặc biệt, rất kỳ cục ở trên bục giảng đây. Và đó là, về phần cuối của Sứ điệp, tôi không nhắm vào nói điều đó cách ấy. Hiểu không? Nhưng tôi nghĩ nó đã được nói rồi, và không có điều gì tôi có thể làm về điều đó lúc này. Nhưng rồi tôi về nhà, phải nghiên cứu về nó.

⁸ Và đã có một sự sum họp gia đình thân thuộc ngày hôm nay, của chỉ các anh em tôi và họ. Mẹ tôi đã chết. Và chúng tôi thường gặp nhau ở nhà mẹ, và bây giờ chúng tôi đi lên nhà Delores. Chúng tôi đã có một thì giờ tốt đẹp ở trên đó chiều nay, nói chuyện, và Teddy đi theo. Chúng tôi đã hát một số bài hát, đàn những bài thánh ca và những việc khác.

⁹ Bây giờ tôi nghĩ, có lẽ sáng Chúa nhật sắp đến, nếu Chúa cho phép, nếu Anh Neville không phản đối gì, vậy thì tôi muốn có một buổi nhóm chữa lành, chỉ dành cho việc chữa lành. Và tôi—và tôi nghĩ, với Sứ điệp sáng nay, cách Chúa dường như dẫn dắt tôi mang Nó đến, đưa ra Điều đó, hầu như khích lệ chúng ta một chút, anh em biết đấy, để—để—để tin thật sự. Chúng ta—chúng ta đi loanh quanh, và chúng ta—chúng ta suy nghĩ những việc khác và trò chuyện về họ. Nhưng rồi khi nó đến một cao điểm, đó là điều gì khác hẳn. Như khi...

¹⁰ Người nào đó đã bảo tôi, tôi tin đó là người anh em của tôi ở phía sau đó, đã kể một—một câu chuyện ngắn ngày hôm nay,

về một người, một—một mục sư và một...một người nào đó, một người trong hội chúng của ông, ông ấy nói ông ta có thể bước đi trên một khúc gỗ.

Người ấy nói, “Thưa Mục sư, chắc chắn, Chúa ở cùng ông.”

Ông ấy nói, “Tôi có thể mang khúc gỗ trên lưng, khi tôi đi qua.”

“Tất nhiên, Chúa ở cùng ông.” Và ông ta đi và làm điều đó.

11 Ông nói, “Tôi có thể mang khúc gỗ, và lái xe cút-kít đi qua, cùng một lúc.”

12 “Chắc chắn rồi, thưa Mục sư, Chúa ở cùng ông. Đức tin ông có thể làm bất cứ điều gì.”

13 Ông nói, “Tôi có thể bỏ anh vào xe cút-kít, và mang khúc gỗ.”

Người đó nói, “Vậy thì đợi một chút!” Hiểu không?

14 Thật khác hẳn khi anh em bao gồm chính mình, trong điều đó. Hiểu không? Vậy thì, điều đó, nó thật tốt vô cùng cho chúng ta để nói ở đây, “A-men.” Thật tốt vô cùng cho chúng ta để nói, “Tôi tin điều đó có thực.” Nhưng thế thì hãy đưa nó vào hành động. Anh em phải đưa nó vào hành động.

15 Như tôi đã trình bày điều đó sáng nay, dân chúng nằm trong bóng của Phi-e-rơ, họ thậm chí không hề xin cầu nguyện cho.

16 Tôi đã đi vào nhiều nhà, theo dõi điều này. Cầu nguyện trước khi tôi đi, và chỉ đi vào đó với sự xúc dầu, và thậm chí không cầu nguyện cho người ta, và bước ra và họ được chữa lành. Hiểu không? Hiểu không? Đúng thế. Tôi đã thấy điều đó được làm rất nhiều lần! Hiểu không? Anh em phải có nơi nào đó để đặt đức tin của mình. Anh em phải tin điều đó. Và tôi tin rằng giờ đang đến, và là bây giờ.

17 Và tôi nhận ra rằng đây không phải là buổi nhóm được ghi âm. Họ có thể làm một băng ngắn cho chính mình, nhưng đây không phải là băng ghi âm để phát ra khắp cả nước. Điều...

18 Đây là điều mà tôi nói đến sáng nay đã đưa chúng ta lên tới một—tới một cực điểm, và đó là lý do tôi sẽ dùng Chúa nhật sắp tới dành cho một—một—một buổi nhóm chữa lành. Bởi vì, kể từ khi tôi ở nhà, tôi đã nói với anh em về những khả tượng và

những gì đã xảy ra, cùng mọi việc, và đưa nó ra ngay, lý do tôi đã làm tất cả những điều này. Và rồi sáng nay, đưa nó ra ngay bây giờ với giai đoạn Linh vụ cuối cùng ấy.

¹⁹ Bây giờ chính là thì giờ của tôi dành cho sự dâng mình với Đức Chúa Trời; thì giờ của Chúa để phán với tôi. Đấy, tôi—tôi—tôi phải thật sự có một thách thức nhỏ trong đời sống riêng của mình. Không như tôi nghĩ rằng mình gây khó chịu, nhưng tôi—tôi muốn cảm thấy gần gũi với dân sự hơn một chút nữa. Hiểu không?

²⁰ Nhiều người mà tôi đã cố gắng nói với họ Lễ thật Phúc âm này, và họ quay lưng với Nó, rồi bỏ đi và cười nhạo Nó. Vậy thì, với tôi, điều đó dường như là một sự lãng mạ. Tôi không quan tâm, đối với tôi; nhưng với những việc mà tôi đã nói, Nó là Lễ thật cố gắng để giúp họ. Giống như đẩy một con thuyền ra, và nói, “Đây này, đây này, hãy băng qua! Đây, hãy ra khỏi dòng nước đang dâng cao lên đó, anh sắp chết! Anh, anh sẽ hư mất ở đó!” Và họ cứ cười nhạo anh em, rồi bỏ đi. Thế đấy, với tôi, điều đó cảm thấy như, nếu họ bỏ đi, không có gì nữa cho tôi có thể làm về điều đó, đấy, điều mà tôi có thể làm.

²¹ Nhưng tôi muốn chạy xuống bờ sông giờ này và thuyết phục họ, “Hãy trở lại!” Đấy, tôi phải có tình cảm ấy, đấy, bởi vì tôi biết có người nào đó ở ngoài kia chưa đi vào. Và tôi—tôi sẽ cầu cá cho tới khi...Ngài phán, cho đến khi con cá cuối cùng bị bắt. Tôi—tôi muốn làm điều đó.

²² Bây giờ, và bây giờ, để làm điều này, tôi đang trông đợi điều gì đó xảy ra trong một buổi nhóm cầu nguyện. Điều gì đó...Và nhiều người trong anh em nhớ khả tượng về—về giai đoạn Linh vụ cuối cùng, giai đoạn Linh vụ thứ Ba, thì đúng hơn. Anh em còn nhớ, có điều gì đó đã xảy ra ngay trước điều đó: Tôi đã thấy Ánh sáng đến và giáng xuống trong nơi đó, và phán, “Ta sẽ gặp người ở đó.” Bây giờ tôi đang chờ đợi điều gì đó xảy ra.

²³ Cách đây nhiều năm ở đây, điều đó thường xảy ra ở những buổi nhóm và sự phân biệt đó sẽ làm tôi rất yếu đến nỗi tôi đi loạng choạng. Nhiều người trong anh chị em nhớ điều đó. Cứ kiếm một chỗ để tôi đứng và tôi dựa một tay trên Jack Moore, còn tay kia trên Anh Brown, và tôi đi lên đi xuống đường phố, trong

một giờ sau giờ nhóm. Và tôi chỉ, đã xảy ra, cố nghĩ về tôi đang ở nơi—nơi nào và điều gì đang xảy ra. Sau đó, suốt đêm nằm ở đó và suy nghĩ về điều ấy, và khóc nức nở cùng mọi thứ khác, và tự hỏi tại sao họ không tin nhận Chúa Jêsus của chúng ta.

²⁴ Lúc ấy Ngài đã bảo tôi một khả tượng, “Một lần người sẽ gặp một bà sẽ đến với người, mặc đồ màu nâu, và bà ta sẽ mang theo một đứa bé trong cái mền, rồi từ đó trở đi, người sẽ có sức mạnh để chịu đựng mạnh mẽ hơn.”Ồ, tôi đã kể cho anh chị em tất cả điều đó. Ở Chicago nó đã xảy ra, đêm hôm ấy khi quý bà Trưởng Lão đó, khi mục sư của chính bà sai bà xuống dưới đây với đứa con bé bỏng.

²⁵ Và tôi tin chính là anh em của ông ấy, hay một người trong họ, là một—một bác sĩ. Ông nói, “Không có hi vọng gì cho đứa bé trừ phi Đức Chúa Trời Toàn Năng chạm đến nó.” Ông ấy đã đi...

²⁶ Chị ấy đi và nói với mục sư của mình. Mục sư của chị nói, “Tôi—tôi không đủ khả năng,” ông nói, “để—để hành động dựa trên sự chữa lành Thiêng liêng này, bởi vì tôi không...thật sự không có ân tứ ấy trong tôi, phải có đức tin để làm điều đó.” Vậy thì, điều đó, đó là sự thành thật về việc ấy. Hiểu không? Ông nói, “Tôi thật sự không có điều đó trong tôi.” Ông nói, “Nhưng tôi đã có lần dự một trong những buổi nhóm của Anh Branham, và tôi khuyên chị nên mang đứa bé đến với Anh Branham.” Và bác sĩ đã bó tay với nó, và nó sắp chết.

²⁷ Và thiếu phụ ấy bước vào đó nơi tôi đang có một—một loại buổi nhóm nào đó dành cho thiếu nhi Công giáo đã được nóng cháy, trong trường ở trên đó, anh em biết đấy. Anh em còn nhớ khi điều đó xảy ra. Chúng ta đang có buổi nhóm ấy, và một quý bà mặc đồ màu nâu đến ngay ở trên bục. Vợ tôi và họ đang ngồi đó, và tôi nói...tôi quay lại nhìn, và nhìn bao quát, và xem thử họ đang đứng ở đó không. Và chợt xảy ra, ngay trước khi tôi đến, tôi tin là Billy Paul và họ đang nói chuyện, hay là vợ tôi hay một số người trong họ, với quý bà ấy với đứa bé ấy. Và bà ấy bước lên bục, và Chúa Thánh Linh đã bày tỏ toàn bộ sự việc, và chữa lành đứa bé ở đó.

²⁸ Tôi đi trở ra, và từ đó trở đi tôi thật sự không mệt mỏi. Xem đấy, việc đó không làm phiền tôi, và từ đấy tôi—tôi cứ đi liên tục.

29 Bây giờ tôi đang trông đợi điều gì đó xảy ra, và bắt đầu giai đoạn Linh vụ thứ Ba hành động. Hiểu không? Và có lẽ buổi nhóm chữa lành sáng Chúa nhật sắp tới, có lẽ nó sản sinh điều đó. Tôi không biết.

30 Tôi nghĩ, cho chúng ta làm, sẽ nói cho người của các bạn, đem những người đau đến. Bây giờ, dành cho một buổi nhóm chữa lành, chúng ta phải dâng những người đau. Hãy đem những người đau của các bạn đến, và đem họ đến đây vào sáng sớm Chúa nhật tới, nói khoảng tám giờ hay tám giờ ba mươi, và chúng ta sẽ phát thẻ cầu nguyện cho họ khi họ vào cửa, tuy nhiên họ làm điều đó. Và rồi chúng ta sẽ có hàng người xin cầu nguyện chữa lành và cầu nguyện cho người đau, và thật sự thấy những gì Chúa Thánh Linh sẽ làm.

31 Tôi tin Ngài sẽ làm những phép lạ nếu chúng ta thật sự tin Ngài, đấy. Nhưng chúng ta phải tin Ngài vì điều đó bây giờ, với cả tấm lòng. Và tôi nghĩ rằng thì giờ lớn đó đã tới khi Đức Chúa Trời, như chúng ta đã nói sáng hôm nay, đã tỏ cho chúng ta thấy quá nhiều, và mang chúng ta tới một chỗ nào đó...chỉ tới một điểm. Cứ đẩy qua ngọn đồi nhỏ đó, và đó là tất cả những gì anh em cần, rồi nó biến mất. Đấy, một—một sự việc diễn tiến như nó đã có, việc giống như vậy, với sự phân biệt, giống như bởi lời tiên tri, để xem.

32 Tôi đã đứng ở Calgary...Tôi xin lỗi, nó là thành phố nữ hoàng, ở dưới Regina, Regina. Và Ern Baxter đang đứng ở đó, và một nhóm người của chúng tôi. Và Chúa đã bảo tôi, ngay tại bục giảng ở đây, “Sẽ ứng nghiệm, người sẽ biết chính bí mật của lòng họ.” Và điều đó đúng. Và tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó cách ấy. Tôi bước lên bục tối hôm ấy, với Ern, và cứ bắt đầu cầu nguyện cho người đau. Và tại đây một người đàn ông đến, cứ phơi bày toàn bộ đời sống của mình ra; lần đầu tiên điều đó xảy ra giống như thế, trong chốc lát, trong một buổi nhóm chữa lành. Và lúc ấy tôi nhìn khắp cử tọa, và ở đây Nó bắt đầu giáng xuống trên cử tọa và các thứ.Ồ, khi chúng tôi đến với phía kia! Phán nửa cử tọa chưa bao giờ được nói cho biết, về những việc ấy, để nhìn ra, và thấy những sự việc trong đời sống người ta. Tôi không nói gì về

điều đó. Cứ để mặc nó, đấy, trừ phi tôi thật sự bị buộc phải nói điều gì đó.

33 Còn bây giờ tôi chờ đợi buổi nhóm kế tiếp này để bắt đầu như thế. Đấy, Đức Chúa Trời, trong đường lối Riêng của Ngài, thời gian tế trị của Riêng Ngài, để bắt đầu điều đó. Và nó sẽ—nó sẽ là điều khác mà sẽ là—là một cách khác vượt xa ngoài giới hạn của hai buổi nhóm khác này. Hiểu không? Và tôi đang chờ đợi điều đó xảy ra.

34 Và có lẽ, tôi nghĩ, ước gì tôi có một buổi nhóm chữa lành nhỏ có lẽ vào Chúa nhật tới. Rồi Chúa nhật kế tiếp có lẽ tôi sẽ vắng mặt với những đứa con của mình và chúng, bởi vì chúng phải trở về và đi học. Và rồi Chúa nhật tới, tôi, dĩ nhiên, tôi lên Chicago, ở buổi nhóm trên đó. Và rồi trở về thứ Hai tiếp theo, để đi đến—đến Arizona vào thứ Ba, cho bọn trẻ trở lại trường.

35 Ồ, anh thấy thế nào, thưa mục sư? [Anh Neville nói, “À, tôi nhận thấy điều gì đó rất lạ.”—Bt.] Tốt, điều đó rất tốt, vậy thì chúng tôi muốn nghe về điều đó.

36 Vậy giờ này xin—xin Chúa ban phước cho hết thầy anh chị em, thật, thật nhiều. Và tôi—tôi hi vọng gặp anh chị em ở đây Chúa nhật sắp tới. Và tối thứ Tư...

37 Và hãy lắng nghe. Đừng quên những hội thánh nhỏ này, như Anh Ruddell, Anh Jackson, Anh Parnell, và hết thầy những anh em quen thuộc ấy là những người đang tranh đấu gian khổ ở ngoài đó, đấy. Và họ cảm thấy như chúng ta là hội thánh chị em của—của—của họ ở đây, anh chị em thấy đó. Chúng ta hầu như là một nhóm mẹ thân thuộc với họ. Đó là nơi mà họ được sanh ra, ra từ đây, quý vị mục sư và vân vân.

38 Và người trẻ tuổi này phía sau đây, thưa anh, tôi đã gặp anh ấy đêm nọ ở đằng kia, Allen, Anh Allen trẻ tuổi. Tôi hi vọng Anh Collins ở đây sẽ đến với Anh Allen, nếu anh không biết anh ấy. Họ cả hai đều là mục sư Giám Lý, và đã—đã thấy Lễ thật của Lời.

39 Mà, tổ—tổ chức của giáo hội Giám Lý, là một nhóm người tốt trong giáo hội Giám Lý đó. Anh em đừng bao giờ nghĩ họ không tốt. Họ tốt. Họ là nhóm người tốt trong giáo hội Công giáo đó. Họ là nhóm người tốt trong giáo hội Trưởng Lão. Và tất cả các nơi ấy,

chính là quý ông và quý bà đang chờ đợi thấy Ánh sáng chớp lóe đỏ trên con đường của họ. Anh em cứ lóe lên Ánh sáng ấy, bằng sự khiêm nhường, êm dịu. Chúng ta hết thấy càng gần gũi hơn với Đức Chúa Trời, bằng việc tự hạ mình. Hiểu không?

40 Đừng quên, đền tạm này sẽ mất đi sức mạnh của nó. Nên nhớ rằng đây là cái đích nơi mà Sa-tan đã chứa mọi khẩu súng ở âm phủ đã được huấn luyện vào đó. Nó sẽ khiến một người làm điều gì trái ngược với những gì người khác nghĩ. Nó đang làm điều đó. Nó đang làm điều đó. Đó là việc của nó, nếu nó có thể làm người nào đó nói điều gì, người nào đó nói chuyện về người khác, nói, “Này, nghe này, anh biết việc *ông A hay B* gì đó đã làm không?” Anh em đừng nghe nó. Anh em đừng nghe việc đó, chút nào. Đó là ma quỷ. Đây, chính là Sa-tan. Anh em đừng tin nó.

41 Nếu có điều gì mà người nào đó làm sai trật, hãy cầu nguyện cho họ. Và đừng cầu nguyện theo cách ích kỷ, hãy nói, “Con biết đó là bốn phần của con, con phải cầu nguyện cho anh em ấy.” Anh chị em nhận điều đó vào trong lòng, thật sự quì gối xuống, cầu nguyện cho chị em đó. Và cứ nói chuyện và thật êm dịu, và việc trước tiên anh chị em biết, anh chị em thấy họ trở lại đúng đắn trong buổi nhóm. Hiểu không? Bởi vì, rốt lại, chúng ta hướng về phía việc mặt trời lặn.

42 Chúa Jêsus sẽ đến một trong những ngày này. Và, anh em biết, tôi nghĩ điều đó sẽ rất bất ngờ và rất—rất êm dịu, và vì vậy sẽ có một trăm phần trăm—...một trăm phần trăm của một trăm phần trăm của cả thế giới sẽ không hề biết khi nào sự Cất lên đó xảy ra. Nó sẽ xảy ra thật im lặng đến nỗi không người nào biết điều gì về nó. Hiểu không?

43 Và sẽ có, dĩ nhiên, những nhóm nhỏ đó sẽ nói, “Ồ, vậy thì, *ông A hay B* thì sao?”

44 “Ồ, họ nói có một đám người cuồng tín ở đằng kia, nói một nhóm người bị để lại ở đằng kia, và họ...Điều đó không phải vậy. Họ chỉ đi đâu đó. Chúng ta đã có người cuồng tín ấy, đây.”

45 “Ồ, họ nói đền tạm nhỏ đó, ở trong một nơi gọi là Jeffersonville, có rất nhiều thuộc viên của họ đang vắng mặt.”

46 Xem đây, họ cứ đùa giỡn điều đó. Họ sẽ nói, “Ồ, không có chuyện gì đâu, anh thấy đó,” giống như thế, và Điều đó sẽ trải qua mà họ sẽ không biết.

47 Khắp cả nước, sẽ đến, những người mà đã chết trong Đấng Christ sẽ sống lại trước tiên. Sự Cất lên sẽ xảy ra, Hội thánh sẽ được đem về Nhà. Và rồi cơn Đại nạn ập tới, và, ồ, chao ôi, chúng ta không muốn ở đây trong suốt thời gian đó. Tôi không muốn ở đây trong cơn Đại nạn. Không. Đức Chúa Trời cấm người nào trong chúng ta sẽ ở đây trong suốt thời gian đó. Bởi vì, “kẻ nào ô uế cứ còn ô uế nữa; kẻ nào là thánh cứ làm nên thánh nữa; kẻ nào là công bình cứ công bình nữa.” Không có...Chiên Con tiến ra với Sách Cứu Chuộc của Ngài, và Nàng Dâu được đem đi. Những người mà đã bác bỏ Nó phải trải qua thời kỳ Đại nạn, cả dân Do Thái và dân Ngoại. Thật là một thời kỳ Đại nạn kinh khủng! Tôi không muốn điều đó.

48 “Lạy Chúa, xin thánh hóa con giờ này.” Đó là giáo lý Na-za-ren tốt, phải không? [Anh Neville nói, “A-men.”—Bt.] Và nó, cũng đúng. Nó đúng. Điều đó đúng. “Xin cho con đầy dẫy Thánh Linh Ngài giờ này, Chúa ôi. Xin lấy hết thể gian ra khỏi con giờ này, Chúa ôi. Đừng—đừng để chúng con có...”

49 Như một anh em da màu lớn tuổi đã nói, “Thưa ông, tôi có vé trong tay. Nó được bấm lỗ rồi. Khi tôi xuống tới sông, sáng hôm ấy, tôi không muốn phiền phức.”

50 Vậy, điều đó gần như đúng, tôi—tôi không muốn bị phiền toái. Hãy giữ vé trong tay anh em, vì chúng ta đang đi qua. Chỉ suy nghĩ về điều đó, thì giờ trọng đại của sự cứu chuộc đã gần.

51 Còn bây giờ việc khác nữa. Thưa anh, tên người ấy là gì, ở trên Utica đây? Tôi nghĩ Anh Graham, và anh em khác đang chặn bầy ở đó. Một Anh Shanks hay gần như thế, hay Sink? [Anh Neville nói, “Anh Snelling.”—Bt.] Anh Snelling là mục sư, nói chung. Anh Snelling là mục sư ở trên Utica lúc này. Tôi nghĩ buổi nhóm cầu nguyện của họ thì vào...[“Tối thứ Năm.”] Tối thứ Năm. Vậy thì, anh em biết, sẽ thật tốt nếu như chúng ta đến đó vào tối thứ Năm và tỏ cho những người đó thấy một sự thông công thân mật. Hiểu không? Và rồi khi Anh Jackson, những lúc anh có thì

giờ của mình, nếu như chúng ta thật sự có được một nhóm nhỏ của chúng ta với nhau và làm việc.

⁵² Cứ giữ sự cầu nguyện, cứ đào sâu! Đúng thế, đừng ngừng nghỉ. Giống như khi Ê-li-sê bảo họ, “Hãy đào những hầm hố ở ngoài đó!”

Khi anh em đào xuống, anh em đụng một hộp thiếc cũ, chẳng lẽ nói, “Tôi quá mệt mỏi”? Hãy ném nó ra ngoài đường và đào tiếp. Hiểu không? Cứ đào, bởi vì chúng ta phải đào. Chúng ta cứ phải đào, chỉ thế thôi. Bởi vì, nếu anh em—nếu anh em mong đợi qua kỳ Đại nạn, tốt hơn anh em nên bắt đầu đào xuống.

⁵³ Và bây giờ, dành cho chính tôi, tôi đang giảng cho chính mình ở đó. Tôi sẽ bắt đầu đào sâu hơn bao giờ hết. Bởi vì, tôi cảm thấy giống như thế, trong đất nước này và khắp thế giới, chức vụ này sẽ một lần nữa, như được biết hiện nay khắp mọi nơi trên thế giới. Tôi—tôi phải đi lần nữa.

⁵⁴ Vợ tôi đã nói với tôi...Buổi sáng nọ, tôi nói, “Anh muốn em đi với anh khi anh ra đi. Anh sẽ ra đi vào khoảng tháng Giêng, nếu Chúa cho phép. Anh muốn đi một vòng khắp thế giới, tất cả các nơi; rồi trở về và có lẽ tổ chức những buổi nhóm ở Hoa Kỳ, lúc nào đó vào mùa hè tới.”

Và nàng nói, “Em già rồi không đi được.”

⁵⁵ “Ồ,” tôi nói, “Anh đã đi khi anh...chuyến đi nước ngoài cuối cùng của anh, cách đây khoảng tám năm, và anh cảm thấy giống như bây giờ mình trẻ hơn cách đây tám năm, em biết đấy. Hiểu không? Anh biết nhiều hơn về điều đó lúc này.”

⁵⁶ Và thế thì chúng ta tiếp tục đề tài đó, “Nếu Chúa phán, ‘Ta sẽ cho người thêm hai mươi lăm năm. Người sẽ không trở nên yếu đuối. Người sẽ có năng lực để đi, và Ta sẽ thêm cho người hai mươi lăm năm trên đất,’ anh em tính từ—từ khi sanh ra tới hai mươi lăm tuổi, hay từ hai mươi lăm cho tới năm mươi, năm mươi tới bảy mươi lăm, hay bảy mươi lăm tới một trăm?”

⁵⁷ Vậy thì, bất cứ ai được phân bổ thời gian nào trên đất, chắc chắn sẽ làm một việc thiếu suy nghĩ nhất nếu người đó không dùng thời gian đó để hầu việc Chúa. Tôi không quan tâm người đó làm gì.

58 Vậy thì, nếu anh em sẽ bị đau lòng vì phụ nữ, hay đại loại như vậy, tốt hơn anh em nên lấy thời kỳ tuổi trẻ đó, hai mươi lăm năm đầu tiên đó. Hiểu không?

59 Nếu anh em định làm một người thợ mộc, thợ cơ khí, hay cái gì đó, tốt hơn anh em nên lấy thời gian hai mươi lăm năm thứ hai. Hiểu không?

60 Rồi tôi suy nghĩ về, “Còn tôi thì thế nào? Tôi sẽ lấy ở đâu?” Tôi sẽ lấy từ thời bảy mươi lăm cho tới một trăm. Tôi sẽ là người thông minh hơn, khôn ngoan hơn. Tôi sẽ ổn định hơn. Tôi sẽ biết nhiều hơn về những gì tôi đang làm. Tôi già hơn mười, tám hay mười tuổi, hơn lần vừa rồi đi hải ngoại. Tôi sẽ không nhảy vào giống như tôi đang giết những con rắn. Tôi sẽ biết nhiều hơn về điều đó, đấy. Tôi biết cách.

61 Thật giống như một chó xù đánh một con gấu trúc, đấy. Anh em biết cách nắm giữ nó. Anh em không nhảy vào đó; nó cào xé anh em. Đấy, biết những mảnh lông của nó và nhìn xem nó làm những gì. Và chúng ta học biết nhiều hơn về kẻ thù. Vì thế chúng ta phải tìm ra tất cả những kỹ năng của nó, và cách nó đến gần, và những gì nó làm, và học biết những cú đấm của nó, rồi anh em được huấn luyện để đối phó với nó, đấy.

62 “Vì vậy anh tin lúc này,” tôi đã nói với vợ tôi, “anh tin bây giờ mình sung sức hơn khi anh bốn mươi tuổi, và đi qua.” Đấy, và tôi hiện giờ năm mươi bốn tuổi. Và tôi tin, nếu tôi còn sống và có thể vẫn khỏe đi khắp nơi như tôi có thể đi lúc này, khi tôi một trăm tuổi, nếu tôi...nếu Chúa Jêsus chậm trễ tới lúc đó, tôi sẽ sung sức hơn tôi bây giờ, để đi. Hiểu không? Bởi vì, anh em biết nhiều hơn về nó, anh em biết nhiều hơn về điều gì để làm, và cách để nắm giữ nó, cách nắm giữ tình huống ấy.

63 Lấy ví dụ nhiều người bây giờ, nếu họ sẽ bị giải phẫu. “Họ nói một bác sĩ mới vừa tốt nghiệp ngày nọ, và vừa ra trường y. Anh ta chưa hề giải phẫu. Hãy để cho anh ta mổ.”

64 “Ồ, không,” anh em sẽ nói, “không có chuyện đó. Đừng để anh ta mổ. Không, thưa ông. Tuy nhiên, không, thật vậy. Tôi không muốn anh ta cầm dao mổ tôi.Ồ, thà tôi đi xuống dưới đây

và kiểm *bác sĩ A hay B nào đó*. Tôi nghe nói ông ấy đã mổ nhiều ca. Ông ấy biết cách làm điều đó.” Chính là thế, đấy. Đúng là ý đó.

⁶⁵ Anh em nghĩ về điều này, nhưng còn về linh hồn ấy thì sao? Tôi muốn người nào đó biết họ ở đâu, và biết con đường; ai đã đi lại. Vâng, thật vậy.

⁶⁶ Xin Chúa ban phước cho anh. Được rồi, Anh Neville, đi lên đây nào. Và xin Chúa ban phước cho Anh Neville. Đừng quên bây giờ, Chúa nhật sắp đến.

⁶⁷ [Anh Neville nói về Anh Branham và Anh Vayle trong một phút, rồi nói, “Và tôi vui mừng hoan nghênh quý vị mục sư truyền đạo của Chúa, đặc biệt là những ai đang cộng tác với đền tạm này, và ở trong Nó cùng với chúng tôi. Tôi vui mừng nghe họ giảng.”—Bt.] A-men. [“Vậy tôi xin mời Tiến sĩ Lee Vayle, tôi đã nói, ‘Mời anh hầu việc nếu Anh Branham không giảng nhé?’ Và Anh Branham đã không giảng. Anh ấy có thể biết điều này.”]

Không, tôi không biết. Thậm chí tôi sẽ không nói dài.

⁶⁸ [Anh Neville nói, “Vậy tôi mời Anh Vayle, tối nay, nếu như anh ấy sẽ hầu việc cho chúng ta, trong trường hợp mà Anh Branham không giảng. Bởi vì anh ấy hợp tác với anh trong các buổi nhóm, và anh ấy biết về Cách, Cách này. Và chúng ta vui mừng vì sự có mặt của Anh Vayle. Tôi biết ơn sâu sắc và kính trọng anh ấy như bất cứ mục sư truyền đạo nào khác, và như tôi đối với tất cả những người khác. Và vì thế nếu anh ấy đến tối nay và giảng cho chúng ta, tôi sẽ vui mừng vì anh ấy làm điều đó.”—Bt.] A-men. [“Xin Chúa ban phước, và chúng ta hãy cầu nguyện cho Anh Vayle. Một số anh em chưa hề nghe đến anh ấy, và tôi tin anh em sẽ cầu nguyện cho anh ấy.”] Vâng.

⁶⁹ Tôi không nên làm mất hết thì giờ của anh ấy. Tôi xin lỗi cử tọa. Tôi không biết, anh ấy đang ngồi ở đó, rằng anh ấy...điều này đã được chuẩn bị. Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Vayle.

⁷⁰ [Anh Lee Vayle nói, “Việc đó chưa được chuẩn bị. Anh ấy nói, nếu như anh ‘không nói chuyện.’ Và anh đã đến.” Anh Branham và hội chúng cười—Bt.] Tốt. Điều đó tốt.

⁷¹ Tôi đến để nghe anh ấy, chính tôi. Anh Vayle đã giảng nhiều lần ở trước tôi, trong các buổi nhóm, và—và vân vân. Anh ấy đã

hoạch định các buổi nhóm trong một thời gian dài, và một anh em tốt, đã làm một công việc trôi chảy. Và tôi tin chắc cử tọa này luôn vui mừng được nghe Anh Vayle khi anh ấy giảng. Xin Chúa ban phước cho Anh Vayle.

⁷² [Anh Vayle nói trong bảy mươi phút về Mác 16:15-20 và những câu Kinh Thánh khác, đề tài: *Tại Sao Mác 16 Không Có Hiệu Quả? Và Làm Thế Nào, Theo Như Lời Kinh Thánh, Để Làm Cho Nó Có Hiệu Quả*—Bt.]

⁷³ Rất nhiều điều đã được nói đến nỗi tôi—tôi—tôi không thể nói gì để làm cho nó tốt hơn nữa. Và tôi thật sự tin rằng chính Chúa đã làm việc này cho Anh Vayle để mang đến sứ điệp này, sau sáng nay. Anh em thấy, nó phải làm việc cách ấy. Chúng ta—chúng ta tiếp nhận điều đó từ Đức Chúa Trời. Điều mà, có rất nhiều điều mà anh ấy đã nói; tôi—tôi—tôi đã có hai mươi bài giảng được chép ra đây, từ những gì anh ấy đã nói.

⁷⁴ Tôi đang nghĩ đây là một minh họa nhỏ, chép lại về những gì anh ấy đã nói. Bây giờ, chúng ta nhìn đồng hồ này, để xem mấy giờ rồi. Trừ phi mọi thiết bị đó trong đồng hồ ấy đang hợp tác tốt, cái này với cái khác, thì chúng ta sẽ không bao giờ biết thì giờ chính xác. Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Và điều đó đem tất cả chúng ta, lại với nhau, nếu chúng ta muốn thấy giai đoạn Linh vụ thứ Ba, thật sự làm điều gì đó cho Chúa, nó phối hợp tốt mỗi người chúng ta lại với nhau, để chúng ta tự hạ mình trước Đức Chúa Trời và xưng nhận sự sai trật của chúng ta, và cầu nguyện và tin Đức Chúa Trời dành cho những điều này.

⁷⁵ Tôi thật sự tin rằng những gì Anh Vayle đã nói là Lễ thật, rằng Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ đặt Thánh Linh Ngài trong một đền thờ bất khiết, không công bình, không vâng lời. Không. Nó phải đến trong con đường—đường lối thanh tẩy tấm lòng chúng ta khỏi mọi tội lỗi và gian ác, để chúng ta có thể được thanh khiết trước Đức Chúa Trời, hầu cho Ngài có thể làm việc Thánh Linh thánh khiết của Ngài qua chúng ta, để làm những điều này ứng nghiệm. Tôi—tôi nghĩ rằng, khi anh em về nhà tối nay, nếu anh em đọc Sách Giu-đe ngắn đó, anh em sẽ thật sự học biết nhiều về những gì Anh Vayle đã nói. Và người nói, “Tôi khuyên anh em vì

Đức tin mà tranh chiến là đức tin đã từng truyền cho các thánh đồ.” Họ đã đi cách xa Nó. Thật con người tâm trí hư hoại, và vân vân, đã đi vào và lừa dối họ cách xa những—những việc thật của Đức Chúa Trời.

⁷⁶ Và Đức Chúa Trời có thể chỉ hoạt động khi chúng ta để cho Ngài hoạt động. Và có rất nhiều điều tuyệt vời, mà tôi nói...

⁷⁷ Anh em biết, nhiều người muốn có quyền năng, và thật sự họ không biết quyền năng là gì. Đấy, họ—họ không thật sự biết điều gì—điều gì—điều gì đi với nó. Con đường—con đường đi lên, luôn luôn là con đường đi xuống. Nếu anh em muốn có quyền năng, hãy xem thử anh em có thể trở nên khiêm nhường như thế nào. Cứ bỏ đi khỏi anh chị em mọi suy nghĩ thế gian, và tự hạ mình xuống trước Đức Chúa Trời, và rồi anh em có được nhiều quyền năng hơn người điều hành khắp cả tòa nhà và làm nhiều sự ồn ào lớn; đấy, bởi vì anh em có thể thắng được chính mình, và giao phó chính mình cho Đấng Christ, anh em thấy đó, để tự hạ mình trước mặt Ngài. Đó là quyền năng thật sự.

⁷⁸ Anh chị em hãy chỉ cho tôi thấy một hội thánh mà khiêm nhường, thật khiêm nhường, không phải một—một hội thánh kiêu căng ngạo mạn; một hội thánh, thật sự là một hội thánh khiêm nhường, êm dịu, tôi sẽ chỉ cho anh chị em thấy một hội thánh mà có ơn và quyền năng của Đức Chúa Trời ở trong nó. Đúng thế. Đó là điều mà nó nhận lấy, sự khiêm nhường, tự hạ mình trước Đức Chúa Trời, để cho Đức Chúa Trời cứ làm việc qua chúng ta. Không phải làm nhiều sự ồn ào.

⁷⁹ Đôi khi, như nông dân đã nói, người đó đi ra đồng ruộng với chiếc xe bò trống không của mình, và, mỗi lần nó va chạm, nó cứ kêu lạch cạch rồi đi tiếp. Nhưng khi người đó trở về, người đó đụng nhằm cú va chạm giống như vậy mà không gây tiếng ồn chút nào, bởi vì nó được chất đầy những thứ tốt trên đó.

⁸⁰ Vì thế tôi nghĩ điều ấy gần như đúng, thấy đó, để chúng ta được đầy dẫy với những điều tốt đẹp của Đức Chúa Trời, hầu cho bông trái của Thánh Linh có thể được biết qua chúng ta. Như anh ấy nhắc rất nhiều đến Cô-rinh-tô Nhất 13 ở đó, và cách, mà, “Dầu tôi bỏ thân mình để chịu đốt, và có mọi sự này, mà không có tình

yêu thương; thì điều đó chẳng ra gì, chẳng ích chi cho tôi.” Đây, chúng ta muốn làm điều đó.

⁸¹ Trên hết mọi sự, chính là linh hồn cá nhân của chúng ta mà chúng ta chịu trách nhiệm trước Chúa. Xem đây, chính—chính là *anh chị em* đang đi lên Thiên đàng. Không phải *tôi* đi, hay *anh ấy* đi. Chính là *anh chị em* đang đi, đây, và anh chị em trước tiên. Và anh chị em phải nhìn ra điều này và đến khiêm nhu trước Chúa.

⁸² Và tôi luôn tìm thấy rằng người nào tự hạ mình xuống là người được Đức Chúa Trời tôn cao. Khi anh chị em lấy một người với ngực ưỡn ra và biết mọi thứ, và anh chị em không thể nói cho người đó điều gì, và anh ta kiêu căng, và—và, ồ, đó—đó là người mà không bao giờ đến được nơi nào. Nhưng anh chị em hãy tiếp nhận người tự hạ mình và bước đi cách khiêm nhường.

⁸³ Tôi đã nói với một người ngày nọ, mà vừa thành lập một hội thánh ở trên...được kéo ra từ một tổ chức đã có ở đó. Và, ồ, đó là Anh Boze, và hội thánh nơi họ đã có, họ có hội thánh lớn ấy ở đó đã rất lâu, và Chúa đã ban phước cho anh ấy. Rồi nhiều người đi đến chỗ họ muốn đẹp đẽ như những người khác, và muốn đưa nó vào trong một tổ chức. Và khi họ làm thế, điều đó thật sự...những Cơ-đốc nhân khiêm nhường ấy ở trong đó không muốn điều ấy. Suốt đời, họ đã được dạy dỗ chống lại nó, vì thế họ đi ra khỏi nó. Bây giờ họ đã có một nhóm, và Chúa ban phước cho họ đến nỗi người ta đang đi vào, bây giờ lại trở nên một nơi lớn, cho một hội thánh hiện nay nhóm lại khoảng bốn hay năm ngàn người, và họ đang bắt đầu vượt qua.

⁸⁴ Và họ đến với tôi, và nói, “Anh Branham ơi,” đang ngồi trong văn phòng, văn phòng hội thánh, ngày nọ. Và anh ấy nói, một trong những người lãnh đạo, Anh Carlson và những người ấy, đã nói, “Chúng tôi phải làm gì?”

⁸⁵ Tôi nói, “Hãy tìm một người là người chần bầy mà không có danh tiếng trong tất cả giáo phái, đó thật sự là một người anh em thật tốt, sống một đời sống chân thật, êm dịu, khiêm nhường. Đức Chúa Trời sẽ lo liệu phần còn lại, đây.” Tôi nói, “Một mục sư tốt đó là người sẽ chỉ cho nuôi chiên, và khiêm nhường và các thứ, Đức Chúa Trời sẽ lo phần còn lại. Nếu anh em sẽ...Không phải người nào đó quan trọng được mọi người biết đến đi vào, sẽ đưa

hội thánh *này* vào trật tự, và hội thánh này phải làm cách *này*, và cắt giảm các thứ.” Tôi nói, “Nó sẽ không bao giờ có hiệu quả. Anh em phải thật sự có được điều đó.”

⁸⁶ Chính là thế, mỗi chút trong hội thánh phải làm việc với nhau, và anh em phải giữ vững bốn phận của mình. Vì vậy chúng ta biết thì giờ chúng ta đang sống. Chúng ta có thể gần gũi hơn là chúng ta suy nghĩ.

⁸⁷ Bây giờ, chúng ta rất biết ơn Anh Vayle. Phải không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Vayle. Cảm ơn anh. Và chúng ta cảm ơn Chúa vì mang sứ điệp lớn này đến cho chúng ta tối nay.

⁸⁸ Và tôi có một bức thư ngắn, cách đây vài phút. Một trong những chị em có điều gì đó chị ấy muốn kể, về một giấc mơ. Nếu chị thật sự muốn viết nó ra cho tôi, chị ơi, tôi—tôi sẽ...Ngài ban cho chị ấy một số giấc mơ mà hoàn toàn có thực. Chúng ta không chấp nhận tất cả giấc mơ. Không, không. Nhưng khi chúng là thuộc về Đức Chúa Trời, chúng ta muốn biết rằng ấy là Đức Chúa Trời đang nói chuyện với chúng ta.

⁸⁹ Giống như mọi việc nói tiếng lạ, chúng ta không tin nó; nhưng khi có một sự thông giải đến bảo cho chúng ta điều gì đó sẽ xảy ra, chúng ta thấy nó xảy ra, thì chúng ta cảm ơn Chúa về điều đó. Hiểu không?

⁹⁰ Chúng ta muốn giữ cho nó hoạt động thông suốt, êm dịu, và trong trật tự của Chúa. Vì thế cứ nên nhớ, rằng phận sự của anh em có thể là dây cốt chính, hay nó có thể là một cây kim nhỏ, nhỏ bé nào đó, hoặc phần nhỏ bé nào đó, hay bộ phận lên dây, có thể là bất cứ cái gì, hoặc có thể là những cây kim trên mặt đồng hồ, để chỉ giờ. Nhưng bất cứ là gì đi nữa, nó mang tất cả chúng ta lại làm việc hài hòa với nhau vì Phúc âm của Đức Chúa Jêsus Christ, để điều này ứng nghiệm.

⁹¹ Cứ suy nghĩ đi! Nếu các ân tứ thì rất lớn, điều mà chúng ta gọi là quyền năng; và Phao-lô đã nói, “Dầu tôi có đức tin có thể dời núi được, mà không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì.” Hãy suy nghĩ về điều đó.

92 Và mặc dầu chúng ta nói, “Ồ, dầu tôi—tôi hiểu...Tôi mong mình biết Kinh Thánh.”

93 “Dầu tôi hiểu mọi sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời,” đấy, “và vẫn nghĩ tôi có thể làm điều đó mà không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì,” đấy, “tôi chẳng đi đến đâu cả.” Đấy, điều quan trọng là, tình yêu thương Đức Chúa Trời, và anh chị em tự hạ mình với nó.

94 Vậy thì, chắc chắn, sau tất cả những năm tháng này trên công trường thuộc linh và khắp thế giới, và thấy những người khác nhau, tôi nên biết chút ít về cánh cổng để vào trong đó. Và nếu anh chị em muốn đến nơi nào đó với Đức Chúa Trời, đừng bao giờ để linh kiêu ngạo đến gần anh chị em. Đừng để tính hiềm độc đi vào. Cho dù người nào làm điều gì đi nữa, nếu họ sai, anh chị em đừng bao giờ gây phức tạp chống lại người đó. Hiểu không? Anh chị em phải êm dịu và tử tế. Hãy nhớ, Đức Chúa Trời đã yêu thương anh chị em khi anh chị em còn ở trong tội lỗi. Và nếu Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong anh chị em, anh chị em yêu thương người khác khi người đó sai trái. Thấy đó, cứ cầu nguyện cho họ, và yêu thương nhau.

95 Trên hết mọi sự, hãy yêu Chúa và yêu thương nhau. Và khiêm nhường với Chúa và với nhau, và Chúa sẽ ban phước cho chúng ta, và thật khó nói Ngài sẽ làm gì. Thường thường khi một hội thánh bắt đầu có số người gia tăng và bắt đầu lớn hơn một chút, hay điều gì giống như thế, thì họ đi ra khỏi điều chân thật đó, điều chân thật.

96 Anh em biết điều gì làm cho những điều này ứng nghiệm, khi lần đầu tiên tôi khởi sự và Chúa hiện ra với tôi dưới sông và bảo tôi điều đó không? Và Anh Vayle đã thấy điều đó, tôi tin, trong một tờ báo ở Canada, cách đây nhiều năm, nơi mà Thiên sứ của Chúa đã hiện ra trên sông dưới đó, nó là tờ Hăng Thông Tấn, “Ánh sáng Huyền bí ở trên mục sư địa phương, trong khi đang làm phép báp-têm.” Và—và anh em biết điều gì đã làm điều đó không? Khi chúng tôi có buổi nhóm trại ngoài trời từ bên này sang bên kia đường phố, một trại chứa khoảng, ồ, hai ngàn rưỡi người, quý vị mục sư truyền đạo từ khắp nơi đến, và nói, “Thưa anh, hãy đến đây một phút.” Tôi chỉ là một chàng trai,

giống như, ồ, chỉ là một người trẻ tuổi. Và anh ấy nói, “Làm thế nào mà anh giữ những người này hiệp một ý với nhau vậy? Họ yêu thương nhau đến nỗi...Tôi chưa hề thấy người ta yêu thương nhau như vậy.”

⁹⁷ Đó là Chúa. Đó là điều mà hội thánh này được thành lập trên, tình yêu thương anh em, tin kính đó dành cho nhau. Tôi đã thấy họ thậm chí bắt tay nhau, rời nơi đó, và khóc giống như những đứa trẻ, vì rời xa nhau. Họ yêu thương nhau rất nhiều. Và tôi có thể đi tới nhà thăm viếng họ, và những lần Kinh Thánh được mở ra và nhuộm đầy nước mắt. Đi đến, vào ban đêm, nơi những người cha người mẹ nhóm nhau lại, và con cái họ quì gối với nhau, trên nền nhà; và những người cha và những người mẹ quì gối, kêu khóc và cầu nguyện. Tôi đứng ở cửa ra vào và chờ đợi và chờ đợi và chờ đợi. Và họ không ngừng cầu nguyện, tôi bèn ngồi xuống bậc thềm và bắt đầu cầu nguyện, chính tôi, chờ đợi họ, đấy. Và điều đó—điều đó đã có. Và họ yêu thương nhau. Họ yêu thương nhau. Chúng ta thường đứng và hát bài hát quen thuộc ấy:

Phước thay mối dây kết thân
Buộc lòng chúng ta trong tình yêu Cơ-đốc;
Sự tương giao kết hiệp tâm trí
Giống như Trên miền thiên thành.

Chúng ta phải cách xa nhau,
Làm lòng chúng ta đón đau;
Nhưng chúng ta sẽ vẫn hiệp một lòng,
Và hy vọng gặp lại nhau.

⁹⁸ Tôi nói điều này với sự vui mừng lớn trong lòng tôi, với Đấng Christ. Nhiều người trong số họ đang ngủ trong những ngôi mộ này đã đánh dấu tối nay, đang chờ đợi sự phục sinh lớn đó nơi mà chúng ta sẽ gặp lại nhau.

⁹⁹ Xin đừng để linh ấy rời khỏi nơi này! Nếu nó từng xảy ra, thì tôi không quan tâm mục sư của anh chị em có thể có tài hùng biện như thế nào, ông ấy có thể mang Lời Đức Chúa Trời đến tốt như thế nào, Thánh Linh của Đức Chúa Trời buồn lòng bỏ đi. Hiểu không? Khi chúng ta có thể có mọi sự trong tình thông

công, cùng chung, và yêu thương nhau, thì Đức Chúa Trời sẽ làm việc với chúng ta.

¹⁰⁰ Và chúng ta cứ giữ thì giờ, để nhiều người đến gần và nói, “Nếu anh muốn thấy một hội thánh thật sự khiêm nhường, một hội thánh thật sự yêu mến Đức Chúa Trời, hãy ghé lên đó ở đền tạm ấy một lần và xem họ. Hãy nhìn sự quan tâm chăm sóc lẫn nhau của họ, sự tôn trọng; khi Phúc âm được rao giảng, thật kính kiền, mọi thứ thật ở trong trật tự làm sao.” Vâng, thế thì họ có thể nhìn và thấy thì giờ chúng ta đang sống. Anh chị em sẽ thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang vận hành giữa anh chị em, những dấu kỳ phép lạ lớn và các sự việc sẽ xảy ra. Nếu sự việc đang hoạt động với nhau, điều đó cho biết thì giờ gần đến. Nhưng nếu nó không làm việc với nhau, thì thời giờ bị ngừng lại, nó sẽ không nói cho chúng ta biết khi nào thì giờ đến nữa. Vì vậy nếu chúng ta muốn biết thì giờ gì mà chúng ta đang sống, cứ khởi đầu mọi người làm việc với nhau trong Phúc âm, yêu thương nhau, yêu mến Đức Chúa Trời, và chính các bàn tay sẽ nói thì giờ chúng ta đang sống là gì. Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chắc chắn rồi. A-men. Xin Chúa ban phước cho anh chị em, thật dồi dào.

¹⁰¹ Đừng quên bây giờ, loan báo tuần này. Và nếu anh chị em biết người nào đau yếu đang đến, hãy nói cho họ biết, khi họ đến, nói, “Anh ơi, tôi muốn hỏi anh. Chúng tôi đang có giờ cầu nguyện cho người đau, sáng Chúa nhật, ở trên đền tạm. Và anh đã bị đau trong một thời gian rồi, bây giờ tôi muốn...”

“Vậ à, tôi muốn đi. Tôi luôn muốn đi.”

¹⁰² “Này, tôi vừa nghe một sứ điệp tối Chúa nhật, từ một anh em ở đó, nói rằng chúng ta phải xưng tội với nhau, và cầu nguyện cho nhau, hầu cho chúng ta có thể được chữa lành. Gia-cơ 5:14, 13, 14, 15, đấy, rằng chúng ta phải xưng tội cùng nhau trước khi chúng ta đến để được chữa lành. Vâng. Hãy xưng tội cùng nhau, và cầu nguyện cho nhau.” Hiểu không? Đấy, điều đó hoàn toàn chính xác những gì anh ấy nói tối nay, mang trở lại với bài giảng trên núi trong Mác 16. Hãy mang điều đó đến với nhau, anh chị em có được điều ấy, thì sự chữa lành xảy ra.

¹⁰³ Hãy nhìn xem Chúa Jêsus, không có gì ngoài một bó yêu thương. Hiểu không? Ngài là Đức Chúa Trời được bày tỏ. Ngài, Đức Chúa Trời, biểu lộ chính Ngài qua Ngài, không lạ gì các dấu kỳ phép lạ đã xảy ra. Đời sống khiêm nhường của Ngài, và đời sống hiến dâng; đến từ Đức Chúa Trời, làm con người trên thế gian ở đây, để bày tỏ Đức Chúa Trời qua chính Ngài. Đó là điều đã làm cho Ngài những gì Ngài đã có. Tôi luôn luôn nói, “Điều đã làm Chúa Jêsus là Đức Chúa Trời, với tôi, là cách Ngài tự hạ mình xuống. Ngài rất vĩ đại, và tuy nhiên có thể làm cho mình quá nhỏ bé.” Hiểu không? Đúng thế.

¹⁰⁴ Xin Chúa ban phước cho anh chị em thật nhiều. Bây giờ chúng ta hãy đứng lên, và để kết thúc buổi nhóm. Chúng ta hãy thử làm điều đó, (chị có thể không biết bài đó, chị ơi), bài, *Phước Thay Mỗi Dây Kết Thân*. Chúng ta hãy hát bài đó một lần, mời anh chị em? Xin mời ban hát.

Phước thay mỗi dây kết thân
 Buộc lòng chúng ta trong tình yêu Cơ-đốc;
 Sự tương giao kết hiệp tâm trí
 Giống như Trên miền thiên thành.

¹⁰⁵ Bây giờ trong khi chúng ta hát câu cuối này, chúng ta hãy nắm tay nhau, “*khi chúng ta cách xa*,” và chỉ nói, “Xin Chúa ban phước cho anh, cho anh, cho chị. Tôi rất vui được ở đây với anh tối nay.” Đây, điều gì đó như thế, rồi quay lại chung quanh. Nào chúng ta hãy hát bài đó.

Khi chúng ta phải cách xa...

Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Neville!

Làm lòng chúng ta đón đau;
 Nhưng chúng ta sẽ vẫn hiệp một lòng,
 Và hy vọng gặp lại nhau.

¹⁰⁶ Thật chúng ta yêu Chúa Jêsus biết bao! Phải không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Thật...

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau!
 Cho đến lúc dưới chân Chúa chúng ta gặp
 nhau; (cho đến lúc chúng ta gặp nhau!)

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! cho đến lúc
chúng ta gặp nhau!

Chúa dẫn đưa anh tận khi ta trùng phùng!

Chúng ta hãy nhắm mắt, và cứ hát bài đó trong Thánh Linh
giờ này.

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! cho đến lúc
chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc dưới chân Chúa chúng ta gặp
nhau;

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! cho đến lúc
chúng ta gặp nhau!

Chúa dẫn đưa anh tận khi ta trùng phùng!

¹⁰⁷ Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu. Chúng ta thật là con cái, con cái của Đức Chúa Trời. Chúng ta hãy ngân nga bài đó. [Anh Branham và hội chúng bắt đầu ngân nga bài, *Chúa Ở Cùng Anh*—Bt.] Ồ, bài hát thật sự mang Thánh Linh của Đức Chúa Trời đến với chúng ta! Anh chị em có thể tưởng tượng thời xưa khi người ta ngồi trên những phiến đá không?

Chúa dẫn đưa anh tận khi ta trùng phùng!

¹⁰⁸ Xin chúng ta cúi đầu, tôi sẽ mời Anh Allen phía sau đó, một anh em mới giữa vòng chúng ta, mời anh dâng lời cầu nguyện kết thúc buổi nhóm. Mời Anh Allen.

TỰ HẠ MINH VIE63-0714E

(Humble Thyself)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 14 tháng Bảy, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org